

ІНСТИТУЦІЙНІ ЗАСАДИ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Новікова І.Е.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка, м. Київ

Джерелом створення інноваційних технологій є наукові дослідження та розробки. Наразі виконання передових науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт передбачає необхідність трансферу технологій, що є прикладом ділового співробітництва в процесі якого відбувається пошук партнерів та інвесторів, а також обмін ноу-хау.

Інституціональна складова трансферу технологій передбачає наявність сукупності інститутів, що забезпечують державне регулювання у цій площині та формують специфічне інституціональне середовище взаємодії між владою, бізнесом, громадськими та науковими інституціями.

Інституціоналізацію системи трансферу в Україні пов'язують із прийняттям у 2006 р. Закону «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій», який визначає правові, організаційні та фінансово-економічні засади державного регулювання діяльності у сфері технологічного трансферу й спрямований на забезпечення ефективного використання національного науково-технічного та інтелектуального потенціалу. З 2012 р. нова редакція цього Закону також врегульовує й майнові права на технологію та/або її складові, що створені у процесі виконання відповідних дослідницьких робіт, які фінансуються за рахунок бюджетних коштів.

Наразі розвиток вітчизняної системи трансферу технологій пов'язують, перш за все, з розвитком національної мережі трансферу технологій та з її взаємодією з міжнародними мережами. Так, створена в Україні у 2008 р. Національна мережа трансферу технологій (NTTN), будується відповідно до методології та моделі Європейської мережі (EEN) та Української мережі трансферу технологій (UTTN) та має на меті залучення наукового потенціалу України у світовий оборот, а також консолідацію інформаційних ресурсів державних, громадських, приватних інноваційних структур України, підприємств, установ та організацій.

Принципами роботи NTTN є: відкритість для нових учасників; єдність форматів обміну технологічної інформації; сумісність з європейською мережею EEN; орієнтація на професійних учасників процесу трансферу технологій; контроль якості вхідної інформації.

В подальшому розробка державного інструментарію стимулювання розвитку технологічного трансферу має відбуватися шляхом узгодження інноваційної політики з науково-технічною, бюджетно-фінансовою, грошово-кредитною, промисловою та зовнішньоекономічною, що включатиме підтримку малих і середніх інноваційних підприємств, деолігополізацію провідних господарських галузей, підвищення мотивації впровадження нових технологій й стимулювання попиту на інноваційні технології.